

Aflat într-o bună condiție fizică și psihică, domnul general-locotenent ȘTEFAN GUȘĂ ESTE PREOCUPAT DE TOT CEEA CE PRIVEȘTE PREZENTUL ȘI VIITORUL ARMATEI ROMÂNE

L-am reîntâlnit pe domnul general Ștefan Gușă după câteva luni după ce-l văzusem, în grea suferință, pe un pat de spital. M-a impresionat, de la început, prin tonusul vital deosebit, prin limpezimea, prin multitudinea ideilor pe care le are referitor la prezentul și viitorul armatei. Și-a revenit la optimismul său obișnuit, doar părul i-a albit puțin, ochii îi sunt, însă, vii și plini de viață. E același om energic, direct, puțin repezit, însă mereu preocupat de găsirea unor soluții pentru bunul mers al instrucției, pentru viața oamenilor, pentru promovarea măsurii și a bunului simț în întreaga activitate militară. Același om cinstit și cald, apropiat de subordonați, chiar dacă, uneori, cum

dur, cam frust în exprimări. Se înțelege că n-am rezistat tentației de a-l provoca la un lung dialog, din care voi reda, acum, doar câteva pasaje ce mi se par mai semnificative.

- **Viața v-a supus unei grele încercări, domnule general...**

- Da, în ultimele cinci-șase luni, aș putea spune că am trecut prin toate suferințele fizice și morale prin care poate trece un om. Vorba aceea: "Nu da, Doamne, omului cât poate duce!"

- **Suferința, la care s-au adăugat tracășările de tot soiul, speculațiile apărute în unele ziare dornice de senzațional, dezvăluirea celor mai intime necazuri prin care poate trece un om.**

- Într-adevăr, am trăit o experiență cumplită; nici dacă aș fi fost vinovat de cine știe ce fapte infamante nu aș fi meritat un tratament atât de dur din partea presei, care mi-a adus viața și suferința în văzul lumii, proferând tot felul de neadevăruri, agresându-mi moral familia... nici măcar bătrâna mea mamă n-a scăpat de asemenea murdare agresivități. Vă închipuiți că toate acestea numai bine nu mi-au făcut! Nu mi-au ajutat să lupt cu boala. Și nu-i puțin lucru, mai ales atunci când ai dureri atroce, să afli că ești bănuț de cancer, că zilele îți sunt numărâte... Nu știu, dar nu îmi închipui că sunt chinuri și disperări omeniești prin care să nu fi trecut în aceste luni! Pentru mine, aserțiunea "a văzut moartea cu ochii!" nu este o metaforă, ci o realitate trăită din plin. Pot spune că am trecut prin Purgatoriu și că nimic nu mă mai poate speria de acum încolo. Mi-am regăsit credința în Dumnezeu, care m-a ajutat să-mi înving disperarea și neputința, să strâng din dinți și să lupt cu boala. Se pare că Dumnezeu a fost bun cu mine și m-a ajutat să izbândesc în această cumplită confruntare pe care, o spun cu toată sinceritatea, nu aș dori-o nici unui dușman! Acum, sunt din nou sănătos, apt pentru orice misiune.

- **Dintre oameni, cine v-a ajutat mai mult?**

- Mulți, aproape toți cei pe care îi cunosc au fost binevoitori și au încercat să-mi susțină moralul. Și nu numai cei din armata pe care o comand. Bineînțeles că o recunoștință deosebită o port medicilor foarte numeroși, civili și militari, care m-au consultat, m-au tratat, m-au încurajat. Cred că sunt omul care a fost cel mai investigat din punct de vedere medical din România! Da, s-a dovedit că am avut prieteni buni, adevărați, care nu m-au părăsit la necaz. Dintre ei, aș vrea să amintesc - nu în mod formal, ci pentru că așa simt și pentru că așa e drept - pe generalul Nicolae Spiroiu, care mi-a fost mai mult decât un coleg și căruia îi datorez o bună parte din eforturile materiale, din bateriile și cheltuielile

ce s-au făcut pentru salvarea mea. N-am să uit asta niciodată! În ce privește atacurile din presă, aluziile răutăcioase, vreau să le uit și să cred că au fost întâmplătoare. Că n-a fost, în nici un caz, o acțiune organizată, concertată, îndreptată spre distrugerea mea psihică. Dar... numai Dumnezeu știe.

- **Când ai suferit mult, înțelegi și ierți mai ușor...**

- Este un mare adevăr, la care aș adăuga că suferința, în mod paradoxal, te face mai puternic, îți oțelește voința, te curăță de păcatele vanității și trufiei.

- **Ați dat, pe patul de spital, un lung interviu, care a apărut în ultima carte semnată de Pavel Coruț...**

- Așa este, autorul, aflând că sunt "pe moarte", a venit la mine și a insistat să spun ce și cum a fost. I-am spus. Multe din cele inserate în acest interviu au apărut, de altfel, în convorbirile noastre din ultimii trei ani și jumătate, publicate în "Armata Românei". Aud că cele spuse de mine în respectul interviu au supărat pe unii. Aș vrea să precizez că eu nu am dorit să culpabilizez pe nimeni. Nu am dorit să mă pun în slujba vreunui partid și, cu atât mai puțin, să absolvs securitatea de răspunderile pe care le-a avut înainte și după decembrie '89. Faptele, așa cum le-am relatat, fac parte din istoria pe care am trăit-o și pe care eram dator să le las posterității. Sigur că situația a fost complexă și contradictorie, sigur că nici eu și nici alții nu deținem adevărul absolut, dar avem datoria să încercăm a contribui la aflarea lui. În ce privește unele nuanțe și interpretări, cred că lucrurile se mai pot discuta, se pot face precizări necesare. Când vom avea distanțarea în timp necesară, vă promit să fac acest lucru în ziarul nostru, așa cum am făcut-o în '90, '91, '92 și cum o fac și acum. Sau, poate într-o carte pe care s-o scriu în viitor. Consider că este o datorie față de instituția armatei, în care m-am format și am acționat ca cetățean al României.

- **Când v-ați reforsat la post și cum a fost întâlnirea cu comandamentul?**

- La sfârșitul lui august, când am simțit că mi-e mai bine, am hotărât să părăsesc spitalul și să mă întorc la lucru. Mi-am dat seama că, dacă mă lăsam copleșit de slăbiciune, de boală, nu mai aveam să-mi revin niciodată. Doctorii s-au opus. Erau îngrijorați. Hotărârea mea a fost, însă, de neclintit și am plecat la Buzău. La început, celor din comandament parcă nici nu le venea să creadă că sunt în picioare, că mă mișc, că am mintea limpede. Atât de tare se acreditase ideea că sunt pe ducă, încât oamenii, deși se bucurau, nu le venea să-și creadă ochilor. Pe urmă, încet-încet, am intrat în probleme, m-am urcat în mișină, în elicopter și sim-am dus la recunoașteri, la aplicații etc. Pe

zi ce trecea, simțeam și simt că-mi revin puterile. Oamenii au văzut asta și m-au încurajat. În primul rând, m-au recunoscut de comandant și m-au ascultat. Acum, armata este o mașinărie care funcționează și trăiesc senzația că am controlul asupra funcționării ei! Ceea ce este formidabil.

- **Ce preocupări, ce priorități aveți?**

- Firește, în prim-plan, instrucția - calitatea și ritmicitatea ei -, încurajarea inițiativei și autonomiei la unități și subunități. Ne confruntăm cu destule greutăți. În special, insuficiența de carburanți. Dar și altele: o oarecare indecizie, o neliniște pentru ziua de mâine; multe, foarte multe probleme sociale. Apoi, cu regret trebuie să spun, fenomenul corupției a pătruns și în armată. Este, de pildă, ceva la ordinea zilei ca permisiile să se acorde contra unor "atenții", uneori chiar pe banii Evident, luptăm împotriva acestor fenomene, însă nu cu rezultatele scontate. Ele se cunosc până sus, la minister. Inșuși ministrul nostru a declarat o luptă împotriva lor, însă, după părerea mea, nu este destul de ajutat în această privință.

- **Ce opinii aveți în legătură cu restructurarea armatei?**

- În primul rând, este un lucru necesar, dar care se face în condiții sociale dificile. Nu cred că s-ar putea grăbi prea mult această acțiune, trebuie păstrat un ritm normal. Mă bucur că, în sfârșit, Consiliul Suprem de Apărare a Țării a discutat proiectul strategiei de securitate națională, că Senatul a dezbătut Legea apărării. Sunt lucruri esențiale, decizii capitale, care, după opinia mea, trebuiau abordate mai de mult. Dar și acum e bine, cu condiția să se facă temeinic, să nu fie o discuție formală! În ce privește restructurarea, înțeleg că, cel puțin scriptic, ea este într-un stadiu destul de avansat. Probabil că în aplicarea ei vor trebui făcute unele corecturi. Poate că o consultare mai sistematică a eşaloanelor inferioare ar fi fost profitabilă pentru toată lumea. Oricum, încet dar sigur, lucrurile se mișcă înainte. Personal, sunt optimist. Tendințele pe plan internațional sunt pozitive. Am fost primiți în Consiliul Europei. Ne-am declarat - în repetate rânduri și la cele mai înalte niveluri - disponibilitatea de a coopera cu N.A.T.O. și U.E.O., până la integrarea în aceste organisme de securitate. Cred că altă cale rațională nici nu există. Noi trebuie să facem tot ce depinde de noi ca să intrăm în organismele de securitate euro-atlantice în același timp cu primele țări central și est-europene ce vor accede la acest statut. În nici un caz, nu trebuie să rămânem în urma vecinilor noștri în ceea ce privește colaborarea și accesul în N.A.T.O. Bineînțeles, concomitent, avem obligația să construim relații corecte, de parteneriat, inclusiv pe plan militar, cu toate țările din Est, inclusiv cu Rusia. Evoluțiile de la Moscova, din ultimele zile, sunt încurajatoare. Încă o dată, s-a dovedit că forțele retrograde, conservatoare, nostalgico-comuniste nu au reușit în încercarea lor de forță.

- **Revenind la preocupările dumneavoastră mai apropiate...**

- Ele sunt legate de perfecționarea conducerii în cadrul comandamentului armatei, de luarea tuturor măsurilor pentru creșterea operativității și vitezei de reacție la marile unități și unități. Nu aș dori altceva decât să fiu sănătos și să pot duce la bun sfârșit, împreună cu colaboratorii mei, planurile de perfecționare pe care le avem aici, la trupe. Nu mă interesează nici un fel de mărire, de funcție! Aș fi fericit să pot servi în continuare, din postul meu, la creșterea puterii și prestigiului armatei române.

- **Promițându-vă să revenim cât de curând în comandamentul pe care îl conduceți, vă dorim, domnule general, sănătate și puterea de a învinge, ca și până acum, vicisitudinile soartei.**

Colonel CRISTIAN LEON